

СИЯДЪ

Който отиваше въ Витлеемъ, може нѣщо да пропуснѣше да види, но минѣше ли по главния площадъ, подъ каменния сводъ на храма непременно щѣше да види малкия Сиадъ. Той по цѣли дни стоеше тамъ, а нощемъ спѣше изъ пещеритъ край града. Причакваше богомолцитъ или проходящитъ покрай храма и очакваше отъ тѣхъ милостиня. И никога той не отправяше молба, гласътъ му рѣдко се чуваше. Опрѣнъ на каменната колона, чуеше ли шумъ отъ човѣшки стѣпки,

той протѣгаше ржка и пуснѣха ли въ ржката мунѣкоя дребна монета, съ тъничкия си гласецъ той изказваше винаги едно и сѣщо пожелание:

— Богъ да благослови милостивото сърдце!

Никой не знаеше, отъ кжде бѣше Сиадъ. Когато бѣше тригодишенъ, намѣриха го край града, изоставенъ отъ единъ керванъ. Съ съжаление разбраха, че той бѣше слѣпъ и сигурно затова го бѣха изоставили жестокитъ му родители, за да не имъ бжде въ тежестъ.